

РОЗДІЛ 1

Біль у горлі згасав, пульсував дедалі слабше, і моє тіло вже не палило полум'я лютих мук.

Хоча в Далосі, Місті Богів, було тепло й волого, мені стало холодно — як ніколи холодно. Я припускала, що згасаю сама, бо все перед очима раз у раз зникало. Я намагалася зосередитися на відчинених дверях круглої зали, в якій прокинулася після облоги Земель Тіней — прокинулася в клітці й на ланцюгу.

Мені здавалося, ніби я бачила, як там стояв великий вовк. Радше сріблястий, ніж білий.

Серце й душа підказували мені, що цей вовк — він: Попільник, Благословенний, Вартівник Душ і Предвічний бог простих людей і закінчень. Правитель Земель Тіней.

Мій чоловік.

Ніктос.

Попіл.

Він ніколи не підтверджував, що вміє змінювати подобу, та я знала, що то мій Предвічний Смерті. А побачивши вовка, вирішила, що він прийшов заради мене. Що побачу його, торкнуся наостанок, зможу ще раз сказати йому, що

кохаю його. Що матиму змогу попрощатися так, як сама вважаю за потрібне.

Але тепер не бачила його у дверях.

Його там не було.

А раптом його там і раніше не було?

Руки, що тримали мене, зміцніли хват, і моє мляве серце забилося швидко. Мене досі обіймав Коліс, фальшивий король богів, який, імовірно, ще не оговтався від думки про те, кого тримає в обіймах — і ким поживився.

— Це насправду ти? — Колісів голос звучав тихо, як зітхання. Мої щоки зволожили сльози. Мої сльози? Його? — Мое кохання?

Я здригнулася. О боги, Попіл помилився, коли сказав, буцімто я можу лякатися, та ніколи не боюся. Адже мене накрило лавиною жаху від самого тільки голосу Коліса. Байдуже, що в мені просто була душа Соторії. Що я не вона, а вона не я. Він жахав нас обох.

Раптом перед моїми очима опинилися дві ноги у штанях із вичиненої шкіри. Я підвела погляд і ковзнула ним по тіньовикових кинджалах, закріплених на стегнах новоприбулого. Комірця чорної сорочки злегка торкалося світле, каштаново-русяве волосся. Предвічний Війни та Злагоди раніше стояв обличчям до дверей. Якщо Попіл був тут, зрадливий покидьок, який привів мене до Коліса, найпевніше, його бачив. Хіба ні? У вовчій подобі він був величезний — більший за всіх вовків, яких я бачила.

Щоправда, його взагалі могло там не бути, а мені він міг примаритись.

У мене в грудях стало порожньо, і... о боги, раптовий приплив смутку тиснув нестерпно боляче, мало не зламав мене.

— Ваша величносте. — Аттес різко розвернувся в наш бік і сказав: — Їй зле. Вона близька до смерті. Ви, напевно, й самі це відчуваєте.

— Заберіть оті жаринки до її кончини, — закликав інший голос із м'яким, мелодійним акцентом. Ревенант, Каллум. Один із незавершених творів Коліса. — Заберіть їх...

— Жаринки — це найменша з ваших проблем, — перебив Аттес, звертаючись безпосередньо до Коліса. — Вона от-от помре.

Фальшивий король ніяк на це не реагував. Він просто... о боги, просто тримав мене й тремтів усім масивним тілом. Це що, шок? Припустивши це, я мало не засміялася. Либонь, і сама була в шоку.

— Якщо вона помре із жаринками, помруть і вони, а з ними й усе, заради чого ви працювали, — наголос Каллум, чим привернув мою увагу. Спершу він був розпливчастий, але відтак набув чіткості. У Ревенанта все було золоте: волосся, шкіра, вигадливо розмальована маска у формі крил, що тягнулися від чола до боків щелепи. — Заберіть їх, мій королю. Заберіть їх і вознесіться, станьте Предвічним Життя та...

— Вона пропаде, — перебив Аттес. — Ви не зможете дотягнутися до своєї греки.

Грека.

Давньою мовою Предвічних це означає «життя». А ще — «любов». Але я припускала, що в цього слова було й ще одне значення.

«Одержимість».

Бо те, що Коліс відчував до Соторії, не могло бути любов'ю. Любов не породжує чудовиськ.

— Це не вона, — процідив Каллум, примруживши очі за розмальованою маскою. — Ваша величносте, не слухайте його. Це...

Раптом Каллум смикнувся вперед, оббризкавши пруття клітки кров'ю. Його вуста обмякли, і він опустив погляд на руків'я з тіньовику, що стирчало посередині його грудей.

Я швидко поглянула на Аттеса. При ньому залишився всього один кинджал. Отой клинок метнув він.

Чому?

— Трясця. — Каллум заточився, а тоді впав на підлогу, де вже з'явилися золоті смуги. Мертвий. Однак мені здавалося, що це ненадовго. Щоправда, тепер я не могла згадати чому.

Не могла...

Мені зсудомило груди. Очі накрило покровом тіні. Коли я поринула в темряву, нетривалого полегшення як не було і мене скував крижаний панічний жах. Жодного звуку. Жодного запаху. Нічого не видно.

Я не хотіла помирати.

Принаймні тепер.

Не...

Ліессо...

Я смикнулася, вирвана з п'єми. Почали складатись образи того, що я бачила: золота канапа, на якій я спала, ланцюг, причеплений до нашійника, якого я майже не відчувала, золоте пруття клітки, в якій я перебувала, і тінювковий кинджал, який раніше стирчав у грудях Каллума, а тепер лежав на підлозі. Ревенант підводився, ставав на ноги. Як довго я була непритомна? Я поглянула за його спину, за золотий трон і ще далі — на відчинені двері.

Знову побачила вовка, який цього разу частково ховався за широкими пальмовими гілками, що гойдалися на нижньому вітерці.

Моя правиця потепліла — ні, потеплів шлюбний відбиток, який з'явився, коли мене коронували як Попелову Дружину. Золотий завиток на долоні защипало, і жаринки життя у мене в грудях загуділи, несамовито вібруючи. Карк різко та швидко закололо.

Поки Коліс хитався далі, я відчула збурення сили, що наростала. Моя шкіра вкрилася сиротами, а крихітні волосинки на тілі стали дибки.

Аттеc повернувся до дверей.

— Ой, бля...

Вовк нахилив голову. Його очі сяяли сріблястим світлом. Він притис одну велику лапу до мармурової підлоги з золотими смугами й вишкірив зуби.

Зусібіч надходила темна мла. Під стелею зали, там, куди не дотягувалося світло люстри, залишалися тіні; відтак вони запульсували й відірвалися від мармуру та вапняку,

зісковзнули зі стін і димчастими хвилями помчали по долівці. Моє дихання, вже й так зовсім не глибоке, збилося: вовк підскочив у повітря й опинився в буремній темряві. Довкола нього спалахнули крихітні зірочки, і посередині моїх грудей щось потепліло...

Тіні, що кружляли біля дверей, розрослися й видовжилися. Позаду їхньої маси з'явилися дві широкі дуги з тіні й диму, а тоді залю до трону пронеслася ударна хвиля. Золотий трон здригнувся, а тоді розпався й щез. Вибух сили дійшов до Аттеса й відкинув його вбік, а тоді підняв Каллума і гепнув ним об клітку так, що огидно затріщали кістки.

Кілька рядів пруття *розбилися*. Стеля зали тріснула й розкололася, розверзлася. Коли в залу пролилося ясне місячне сяйво, тіні й дим загусли.

Стіни довкола нас вибухнули, уламки каменю розлетілися назовні, й від споруди зосталося всього кілька футів. Тим часом Попіл здійснювався ще вище.

На частку секунди я уздріла його в подобі смертного. Обриси його лику стали суворими, може, навіть трохи жорстокими. Шкіра сяяла золотом і бронзою, а волосся здавалося рудувато-каштановим у місячному сяйві, що падало на його широкі щоки. Я ледве встигла розгледіти точене вольове підборіддя, широкий рот і повні губи, що колись так розкішно торкалися моєї шкіри.

Відтак він набув істинної подоби й завис угорі, там, де раніше був трон. Його плоть стала ненастанним вихором опівнічної п'тьми й тонких потічків еферу, що пульсували. До мене дійшов його свіжий цитрусовий запах, і він мене втішив.

Попіл жахав, його краса в обох подобах була безжальна й захоплива. І він був мій.

— *Колісе!* — заревів Попіл лунким, громоподібним голосом.

Раптом нічне небо розітнув спалах світла, що вривався в підлогу перед Попелом, а в моїх грудях заярів жар.

Світлова воронка палала яскраво — я на мить аж осліпла. Коли до мене повернувся зір, я побачила...

Корону з рубінових оленячих рогів, що виблискувала в місячному сяйві.

Прийшов ще один Предвічний.

Перед Попелом стояв Ганан — Предвічний бог полювання та божественної справедливості, блідий, темноволосий, із різкими рисами. Він тримав у правиці спис із якогось тьмяного білого матеріалу, що нагадував мені кістку.

— Відступися, Ніктосе. — Гананів спис засяяв ізсередины. — Поки не пізно, — застеріг Ганан. Однак у голосі Предвічного — того, хто послав по Бел кіммерійців замість прийти до Земель Тіней самому, — я почула дроз. Почула страх.

Ганан — боягуз, дарма що Предвічний.

— Поки не пізно? — гримнув голос Попела з такою силою, що зрівняв із землею залишки стін зали. — Та вже пізно.

Ганан здійнявся в повітря, відводячи руку назад, і з нього полилося біле світло. За мить до кидка з його списа з тріском вирвався ефер. Мені перехопило подих...

Попіл засміявся. Засміявся, розкинувши й витягнувши крила, що були виром тіней і місячного сяйва. Він здійняв руку, і з її розчепічених пальців вирвалися іскри сили, а з долоні — спалах приголомшливого світла, що торкнулося списа в повітрі. Коли світло розлетілося навсібіч, загуркотів грім.

Відтак Попіл опинився перед Предвічним і схопив його за потилицю. Він рухався так швидко, що я побачила другу його долоню аж тоді, коли Ганан закричав, а Попіл відсмикнув руку. На підлогу впало криваве місиво, що пульсувало.

Попіл здійняв Ганана в повітря, і хтось закричав. Я припустила, що то Аттес.

Коліс, який наче й не помічав нічого з цього, нарешті припинив хитатися й підвів голову.

Попіл схопив Предвічного під щелепою й відірвав...

Я мимоволі розтулила рота: Попіл зірвав Гананові голову з пліч.

Щось упало. З долоні Попела, пульсуючи, вирвався ефер.

Предвічні жаринки життя у мене в грудях загуділи ще сильніше, наповнюючи мої долоні теплом. Я здогадалася, що це означає, навіть швидше, ніж корона брязнула об золоті кахлі.

Попіл убив іншого Предвічного.

Це так і відбувається? Треба вирвати серце та знищити голову? Страхітливий, варварський спосіб убивства.

А ще — підозріло звабливий.

Я почула далекий гуркіт, і корона з рубінових рогів завібрувала. Кахлі під нею розверзлися, а земля затрусилася. З рубінової корони вийшло біле світло; воно текло так, що врешті оленячі роги перестало бути видно. Шум, який нікуди не дівався, долинав і з неба, і знизу, вражаючи навіть Коліса. Повсюди тріскався камінь. Земля поза руїнами зали застогнала, а тоді розверзлася. Пальми задрижали й посунулися вбік, падаючи в широку розколину.

Гананова корона запульсувала, а тоді зeszла.

В повітрі рознісся оглушливий звук, і я здогадалася... о боги, я здогадалася: цей звук було чутно не лише в Далосі. Він, либонь, досяг усіх земель в Ілізіумі й за його межами, дійшов навіть до царства смертних.

Але я також здогадалася, що десь у Землях Тіней з'явилася нова правителька Сірти, яка стала богинею полювання. Не тому, що Бел була єдиним богом при Дворі Ганана, який вознісся (ще й завдяки мені), а тому, що я відчула це жаринками життя.

І здогадалася, що це також відчув Коліс.

Коліс опустив мене, і ланцюг, причеплений до мого нашійника, брязнув об підлогу. Він обхопив мою голову рукою з такою ніжністю, що я, збентежившись, не могла зважати ні на що інше. У мене тьохнуло серце, і я зустрілася з ним поглядом. Кліткою пронісся крижаний вітер,

кинувши Колісові волосся в обличчя, коли він приклав мою щоку до золотого кахлю. Колісова долоня ковзнула по моїй шкірі з неприємною ніжністю, і я здригнулася.

Клітку затрусило від нелюдського гортанного гарчання:
— Прибери свої срані руки від моєї дружини.

Коліс усміхнувся, і мене обдало крижаним холодом. Він підвівся.

— О, Ніктосе, хлопчику мій, — проказав Коліс своїм літнім голосом, кинувши погляд на місце, де ми востаннє бачили корону Ганана. Це місце було позаду Каллума, який лежав у калюжі крові, посмикуючи пальцями. — Бачу, ти приховував силу, якої набув. — Коліс поглянув угору, на Попела. — Я вражений.

— Думаєш, мені не до сраки? — загарчав Попіл.

— Грубіян, — буркнув Коліс.

Я мусила підвестися. Допомогати Попелові, битися пліч-о-пліч із ним. Коліс — це не Ганан. Фальшивий він Предвічний Життя чи ні, та це все-таки найстарший Предвічний із нині живих. Він неймовірно могутній.

Я мусила допомогти Попелові.

Здавалося, мої кінцівки щось обтяжувало, вони неначе прилипли до кахлю. Я насилу перекотилася набік, примудрившись при цьому засапатися.

Коліс голосно зітхнув, наче даючи раду капризній дитині.

— Позаяк ми рідня, я зглянуся на тебе так, як твій батько не зміг зглянутися на мене. Дам тобі змогу відступитися.

Я насупилася. Мені на обличчя впало кілька пасом світлого волосся. Коліс просто дасть Попелові піти, коли він убив іншого Предвічного? Це якесь безглуздя.

А, ні, не безглуздя.

Коліс не може вбити Попела. Якби вбив, Предвічні жаринки смерті повернулися б до нього. Коліс перестав би бути Предвічним Життя й королем.

Короля не залишилося б.

Тоді царство богів поринуло б у хаос.

— Ти повернешся до свого Двору, і, якщо Бел досі там, — продовжив Коліс, — порекомендуєш їй постати переді мною та присягнути на вірність.

На віддалі в нічному небі ненадовго засяяло срібне світло — вир еферного полум'я. А тоді я побачила у світлі, що ненадовго витягнулося вздовж обрію, двох величезних крилатих істот, що врізалися одна в одну.

Дракенів.

О боги, це що, Нектас? А другий? Я навіть не знала, чи пережила напад дакаїв Орфін. Бачила її падіння. Бачила падіння безлічі з них.

Мені треба було підвестися.

— А ще накажеш усім силам, які пішли за тобою, нічого не робити й негайно покинути межі Далоса. — Запала тиша. У Колісовій щелепі зсудомило м'яз. — Пристань на цю пропозицію, Ніктосе.

Я спромоглася наполовину підвестися (руки аж затремтіли від натуги), та ця дія, що зазвичай не вимагала зусиль, дорого мені обійшлася. В голові замакітрилось, а ще я привернула увагу Попела.

Коли він поглянув на мене, на моє горло, де шкіра точно була понівечена, і на нашійник нижче Колісового укусу, ефер у його очах затріщав. Попіл уздрів золоту серпанкову сукню, в яку я була вдягнена, і я відчула його лють. Вона біла по моїй шкірі крижаним дощем. Захотілося сказати Попелові, що в мене все гаразд, але збрехати так не вийшло: язик здавався заважким. Я не була певна, що в мене все буде гаразд.

А Попіл, гадаю, відчув це.

Його груди різко піднялися, і він повернув голову назад до Коліса.

— Я вб'ю тебе.

Фальшивий король богів закинув голову назад і розсміявся.

— А тепер ти просто дуркуєш.

Попіл майнув уперед швидко, наче стріла з лука. Промчав у прогалину між пруттям, і тіні, що кружляли довкола нього, відступили. Повітря стало геть нерухомим і розридлилося, а за мить Попіл приземлився на підлогу клітки за кілька футів від Коліса. З його ніг у шкіряних штаних вирвалися струмені тіней. Його очі стали колодязями еферу.

— Навіть, — застеріг Коліс, опустивши підборіддя, — не думай.

— Як я вже сказав, — Попіл затріщав електричними розрядами, і з його долонь вирвалися дві еферні блискавки, — пізно.

Коліс помчав так, що втратив чіткість, але, хай який він був швидкий, немає нічого швидшого за вивільнену силу Предвічного. Попелові блискавки врізалися в Коліса з приголомшливою силою, здійнявши його й відкинувши назад. Він врізався у пруття. Від сили удару його золото прогнулося.

Коли Попіл крутнувся, потягнувшись до талії, на підлозі й моїх ногах закружляли тіні. Я побачила, як зблиснув тінювик: Попіл витягнув із піхов меч і метнув його.

Клинок влучив Колісові у груди. Удар відкинув його аж до краю, і меч врізався в зовнішню стіну, глибоко встромившись у неї та прип'явши фальшивого короля.

Боги милостиві...

По розбитій підлозі заgrimіли важкі кроки. До клітки кинулися вартові в золотих нагрудниках і поножах, здійнявши мечі з тінювику.

Попіл повернув голову й зиркнув через плече на новоприбулих.

Із Попела лилися тіні, правдива сутність Предвічних, що мчала між пруттям клітки. Темна мла дійшла до латних чобіт вартових.

Простір розітнули високі болісні крики, зойки, та вони раптом обірвалися.

У повітрі довкола мене розлилися струмені ночі. Попіл став на коліна поряд зі мною, та його рис майже не було видно у вирі пітьми.